

Nr 10.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, *om ändrad lydelse av 67 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

I lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 kap. 7 § 67 heter det: »Vinterväg skall till erforderlig bredd hållas öppen och, där så tarvas, av vederbörande ploglag märkas ut». Det sätt, på vilket denna bestämmelse om vintervägarnas märkning tillämpas, vållar säkerligen årligen en nationalförlust på flera hundra-tusen kronors värde, då till vägmärken användas ungskog av tall och gran. Då ploglagen oftast hava sina plogskiften inom andras ägor, är det vanligt, att skogsägarna i närheten få sätta till de vägmärken, som behövas. Utan ringaste hinder kunde vägmärken av lövskog användas, blott märkena anbringas närmare varandra än vad fallet är, då märken av barrskog användas.

Med anledning härav får jag motionera,

att Riksdagen för sin del måtte besluta följande ändrade lydelse av 67 § 7 kap. i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet: »Vinterväg skall till erforderlig bredd hållas öppen, och, där så tarvas, av vederbörande ploglag märkas ut. Till vägmärken må dock ej ungskog av tall eller gran användas.»

Stockholm den 15 januari 1913.

Emil Molin
i Dombäcksmark.